

И катѣ са свърши правый гнѣвъ,

И зехъ грѣшный свойтъ платъ.

Богъ адски-тѣ врата печата,

За да не чѣва тѣхъный ревъ;

Къмъ праведны-тѣ са обжрна,

И рече тихо съ кротъ къ глѣдъ:

Владе вѣчь да ви прегърнъ,

Гай, башъ ще ежде за напредъ;

Гдѣтъ мой свѣтъ ще дави грѣй,

И гдѣтъ стѣнаніа не знаи-жтъ,

Не хѣлцатъ него въздыхаи-жтъ,

Гдѣто никой нищо не жалѣй.

Пріехъ грѣшны-тѣ отмщенье,

И праведны-тѣ свойтъ мзда:

На грѣшны-тѣ до край мъченье,

На праведны-тѣ весележъ.

ЗА БОГАТЫЙ И ЗА СИРОМАХЪ ЛАЗАРА.

Имаше нѣкой человекъ богаты, и са обличаше съ порфиръ (чървенъ дрѣхъ), и съ виссонъ (тънкъ лѣненъ тъкани) и живѣеше саки день свѣтло. Имаше еще и нѣкой сиромыхъ, на има лазаръ, кой-то лежеше при врата-та на богатый, нараненъ и желаше да са насыти отъ трохи-тѣ, които падахъ отъ трапезъ-тъ на богатый. Я къчета-та идѣхъ, и ближахъ раны-тѣ мѣсѣчи са да умрѣ сиромыхъ-тъ, и да го занесѣтъ ангели-тѣ въ нѣдрата Авраамовы. Умрѣ и богатый, и го погрекохъ; и като са намѣрваше въ адъ на мъки-тѣ, погледна и видѣ Авраама отъ далечъ, и лазара въ нѣдра-та мѣ, и като повика рече. Отче Аврааме! помилуй ма, и проводи лазара, да нагопи краища-та на прѣсти-тѣ си въ бодъ-тъ, за да